

ברכה רוצה להיות כוכב

בין שכונת התקווה ושכונת שפירא נמצאת שכונה קטנה, אשר רוב בני תל-אביב לא שמעו על קיומה: שכונת מכבי החדשה. אין היא שונה במאומה משכונותיה המפורסמות יותר: בחיים קטנים, רחובות בלתי-סלולים, קשר רע עם העיר.

כמו כל בני "השכונות", אין לבני שכונת מכבי אמביציה גדולה בחיים מאשר זו: לבר רוח מן השכונה, מן הסביבה האפרורית, אשר בני "הצפון" המפונקים בוים לה. נערה הגולה בסביבה זו יכולה לחלום חלומות שונים. היא יכולה לחלום את החלום הפשוט ביותר: להינשא לבחור עשיר, בעל מכונית ודירה מפוארת, לקחת עזרת, לשבז בבוקר באחד מבתי-הקפה האריסטוקרטיים. אם סומכת היא יותר על שכלה מאשר על יופיה, תוכל לחלום על אחת הדרכים הקלות (והזולות) יותר להשכלה: להיות אחות בבית-הולים, או מורה בבית-ספר עממי. אולם ברכה יצקובוב, בת שכונת מכבי שגולדה לפני 17 שנה (וחודשיים) לאב קחוקי ואם רוסייה, חלמה חלום נועז יותר: להיות כוכב-קולנוע.

הכוכבים היו נוצצים.

מתי חלמה ילדה קטנה, תלמידה בבית-הספר העממי ביאליק ברחוב לוינסקי, בששמה לב לעובדה שהיא יפה יותר מרוב חברותיה. כבר אז הצטיינה בספורט; בהגיעה ראשונה בריצה הרגישה את הרגש היפה: להיות נושא לקנאה, להערצה.

ככל חברותיה הלכה ברכה הקטנה לקולנוע. הנחמה הגדולה, הדרך לעולם אחר, סמל לכל מה שגראה, בעיניה, כתרבות אירופית, אמריקאית. בלא יודעין החלה לחקות את הכוכבות הנוצצות של הבד, לנוע כמותן, לדבר כמותן, לראות את החיים כמותן.

"בביתי מרוב התרגשות..." אולם החיים לא היו סרט הוליבודי. ברכה גמרה את בית-הספר העממי, הוסיפה שנה בבית-ספר מסחרי, אך נאלצה לעבוד כדי להשתכר. הדרך הטבעית הובילה למשרד. אולם לא זמן רב יכלה לחמם כסא בתפקיד משעמם. היא נבשכה אל הקולנוע. היא מצאה הודמי נות: בקולנוע "זוהר", בשכונת שפירא, היה צורך במתרגמת. ברכה, שלמדה אנגלית בבית-הספר (ובקולנוע) קפצה על המציאה. היא החלה לתרגם סרטים, לסיכב את התרגום בזמן ההצגה. כך ראתה כל סרט לפחות תריסר פעם. יכלה להתעמק בכל תנועה קטנה, בכל גיסטה צודית.

החלום הפך לאמביציה ברורה, מוחשית. ברכה החלה להתכונן לתפקיד שקבעה לעצמה, לקחה שעורים בבאלט, טיפחה את קולה. אולם כשהופיעה בפעם הראשונה על הבמה, לא היה זה מאורע קולנועי, אלא דוקה ספורטיבית. במקרה מצאה עבודה במכון "שמר שון", התאמנה בשעות הפנאי בהרמת משקל לות, עד שהיתה לאלופת המשקלות בארץ. בהפגנה האחרונה של המכון הופיעה על הבמה, הרימה משקל העולה על משקל גופה. "בביתי מרוב התרגשות", אמרה. אך היא עמדה במבחן הבמתי, חיכה, הוכיחה את בטחונה העצמי, גם בפני קהל גדול.

סילבאנה, לילדה, תחיה... האם יש לברכה סכוי להגשים את חלומה? היא אומרת: כן. כשבא ארצה הבמאי-היצרן הצרפתי עמרם עמאר "העולם הזה" (679) פנתה אליו, מצאה איון קשבת, הוומנה לבחינה.

ובעצם, מדוע לא? אם יקום אי-פעם סרט ישראלי אמתי, מדוע לא יהיה בו מקום לצעירי רה בעלת אמביציות, אם אמנם תגלה כשרון? ואם לא קורצת עיין הדוגמה ההוליבודית, הרי הצליחו גם בנות עמים דלים יותר להגיע למלכות הבד: סילבאנה מאניאני באיטליה, ליליה מוראד ותחיה קאריוקא המצריות...

בינתיים? בינתיים אפשר לעבוד, להשתכר; אפשר לקרוא ספרים, מאגאזינים אמריקאיים; אפשר לבלות בערבים עם בחורים, לרקוד כל עוד מגננת התזמורת.

בפעם הראשונה התאהבה ברכה כשהיתה בת 15. היא פגשה בחור גבוה, איש מח"ל דובר צרפתית, ביקרה אותו בבאר-שבע בעצם ימי הקרבות. אולם בתום המלחמה הוא חזר לארצו וליבה של ברכה נשאר פגוע.

מאג הכירה בחורים, יצאה איתם לבלות ערב, פלירטטה. קבעה פגישות; הכל בנוסח מאות הסרטים האמריקאיים, שראתה בחייה ושעיצבו, בלא יודעין, את גישתה לבעיות החיים, רשם שעיצבו את גישתן של רבבות בנות אחרות. אולם האהבה הגדולה, שהיא קוראת עליה במאגזינים, עוד נשארה לגביה חוויה לעתיד: ברכה עודה מחכה לנסין החלום. ואפשר לנחש, שנסין-חלומות זה ידמה

לתריסר נסיכי החלומות של הוליבוד. נשואין: אולי, פעם, אבל רק מתוך אהבה. דיה צרה בשעתה. קודם לכל: הצבא. בעוד חדשים מעטים תצטרך ללבוש את מדי החאקי. מה תעשה בצבא? ברכה מחייכת. המדים יתאימו לה. היא תסתדר. צילומים: מקסים סלומון.